

ONBEGRENSD

Anja Maas

Hoofdstuk 1

Met gebogen hoofd en haar mobiel in beide handen geklemd, schuifelt Francine Huibregts door het straatje. Een schamele lantaarn verlicht het weggetje nauwelijks. Ze sloft voort, weg van het licht. In het donker lijkt het alsof het mobieltje zweeft, een eigen weg gaat. Haar blik houdt ze afwisselend op haar gsm en het afgebrokkeld asfalt om niet te struikelen. Haar vingers gaan vliegensvlug over het scherm. Ze zucht, kermt of gromt wanneer er een antwoord binnenkomt.

Af en toe blijft ze staan en kijkt om zich heen. Sinds ze met haar gezin op haar vakantiebestemming aankwam, kan ze het gevoel dat iemand haar bespiedt niet loslaten. Ook vannacht voelt ze ogen priemen. Ze probeert het gevoel van zich af te schudden. Het is belachelijk. Wie zou haar willen volgen en waarom? Ze weet dat het zinloos is om in het donker te proberen iets te onderscheiden. Met een zucht concentreert ze zich op haar gsm. Nadenkend leunt ze tegen een boom. Er wordt een antwoord verwacht, ze poogt die te vinden.

Er ritselt iets tussen de struiken. Van schrik laat ze de telefoon uit haar handen vallen. Gauw grist ze het apparaat van de grond en snelt richting de lantaarn. Haar as-

blonde haar hult zich in de vale oranje gloed van de straatverlichting, haar gelaat een verwrongen masker door de speling van licht en donkere angst.

Er is haar verteld dat er 's nachts wilde zwijnen vanuit de bossen richting de tuinen komen. Wat een land, denkt ze. Ze wilde helemaal niet op vakantie gaan en zeker niet hier naartoe. Ver weg van huis. Ze schikte zich erin. Drie weken, daar is overheen te komen, dacht ze. Nu glijdt de tijd eindeloos langzaam voorbij. Ze is hier tegen haar wil en loopt op dit weggetje getergd met haar gsm te pielen.

Ze wipt op wanneer de doordringende ringtone haar vertelt dat ze geen antwoord gaf. Angstvallig bekijkt ze de omgeving, terwijl ze opneemt.

“Je zou me niet bellen!” snauwt ze tussen haar tanden door. “Het is hier doodstil. Iedereen kan dit horen.” Even luistert ze. “Natuurlijk maakt dat uit, idioot. Je bezorgt me nog grote problemen.” Met een driftig gebaar drukt ze de oproep weg. Stom dat ze het toestel niet op stil zette. Met haar hart bonzend in de keel tuurt ze om zich heen. Niemand te zien. Snel zet ze het volume uit. Haar vingers vervolgen de discussie geluidloos. Soms prevelt ze haar antwoorden tussen haar lippen mee met haar typende vingers.

“Je begrijpt helemaal niets.”

“Ja, ja.”

Haar adem stukt. Verderop bewegen struiken. Verstijfd blijft ze staan. Ze hoort takken knappen, ziet planten en laaghangende takken van bomen bewegen. Iets of iemand baant zich een weg bij haar vandaan. Zijn het zwijnen? Of...

Francine maakt een einde aan de gsm-discussie en dwingt zichzelf te bewegen. Met grote passen begeeft ze zich richting haar vakantiewoning, steeds sneller. Hijgend blijft ze een moment bij de voordeur staan met haar handen op de knieën. Zo geruisloos mogelijk gaat ze naar binnen, draait de deur op slot en leunt er buiten adem tegenaan. Zodra haar ademhaling rustiger is, neemt ze voorzichtig de treden naar boven, naar haar eigen domein. Haar gezin slaapt. Het is laat. Ze weten niets van haar escapade. Ze sluipt langs de slaapkamer van haar man Huub. Zijn luide gesnurk vertelt dat hij diep in dromenland is. Uit de kamers van haar kinderen komt geen enkel geluid. Ze slaakt een zucht van verlichting. Haar slaapkamerdeur laat ze zachtjes dichtvallen en zakt achterover op bed. De moed om zich uit te kleden heeft ze niet. Ondanks de angst die haar in de greep houdt, valt ze snel in slaap.

Hoofdstuk 2

Sylvia Pronk hangt op haar comfortabele ligstoel bij het zwembad. Ze behoort zich te ontspannen. Krekels tjirpen en bijen zoemen. Soms hoort ze een vogel. Verder is het stil. Veel te stil voor haar. Haar boek gooide ze eerder ongelezen naast zich op de grond.

De zon brandt op haar huid. Ze staat op om de parasol te openen. Met een diepe zucht ploft ze terug op de ligstoel. Ze trommelt met haar vingers op haar bovenbeen. Wat mist ze Sambal, haar grote rode kater. Zijn geknordicht tegen haar lijf krijgt haar rustig. Hij kan de adrenaline roes stoppen. Wie gaat dat hier voor haar doen?

Vlak voor de vakantie werkte ze aan een lastige moordzaak. Na een lange en stressvolle periode kon haar rechteam de dader oppakken. De hele ploeg was oververmoeid. Ze waren allemaal aan rust toe. Belangstellend volgde ze de kibbelende rechteams die om hun plek vochten in de vakantieplanning. Zij deed niet mee aan de discussie. Haar vakantie stond vast.

Haar blik glijdt over het terrein. Vanuit haar ligstoel overziet ze de oprijlaan met aan beide zijden enigszins verdord gras door de aanhoudende droogte. Een statige rij coniferen als afscheiding tussen de burens. Aan het

eind van die rij zijn lage hekken geplaatst, zodat de burens elkaar kunnen zien. De elektrische, met afstandsbediening te openen poort vindt ze prachtig. Achterin het terrein staan hoge eiken waar eekhoorntjes lustig spelen. Een heerlijke plek zocht ze uit, constateert ze met een glimlach. Er is alleen niets te beleven in deze buitenwijk van Les Arcs in Frankrijk. De toeristen die in de gehuurde huizen verblijven, zijn op pad. De Fransen zijn naar hun werk of zelf op vakantie.

Haar linkerbeen wipt op en neer. Dit is niet wat ze tijdens een vakantie wil. Vastberaden staat ze op en besluit boodschappen te doen. Zo komt ze in ieder geval mensen tegen. Ze belooft zichzelf niet meer bij het zwembad te blijven hangen. Ze heeft actie nodig. Overdag de toerist uithangen, daarna moe en voldaan aan het eind van de dag een duik in het zwembad nemen.

Sylvia hijst zich in een korte broek en haltertopje. Haar lange donkere haar bindt ze in een paardenstaart. Sandalen completeren het geheel. Als laatste spuit ze een vleugje van haar favoriete geurtje op. Het pikante bouquet geeft haar een 'bite' die haar zo eigen maakt, merkte haar knipperlichtrelatie Cas Heijmans laatst op. Een warme glimlach verschijnt kort op haar gezicht. Een zonnebril verbergt haar grote bruine ogen. Gewapend met een boodschappentas spurt ze naar haar geliefde Renault Mégane Cabrio, haar enige luxe. Haar staart zwiert met haar mee.

Op het parkeerterrein van de Hyper-U is het druk. Sylvia vindt een plek dichtbij de ingang. Glimlachend overziet ze de drukte. Dit is precies waar ze behoefte aan heeft. Ze voorziet zich van een winkelwagen en duwt die naar

de schuifdeuren. Menig man volgt haar met zijn ogen. Haar lange goed gevormde benen trekken de aandacht. Sylvia is zich er terdege van bewust. Ze laat het niet merken.

Langzaam schuifelt ze door de winkel. Af en toe stopt ze bij koopjes, nieuwsgierig vergelijkend wat het prijsverschil met Nederland is. Het meest let ze op de mensen die rondlopen. Ze begeeft zich naar de aantrekkelijk uitgestalde zwemartikelen, pakt een 'frite' op. Rare naam voor een lange ronde staaf om mee te dobberen. Neemt ze er een mee? Met een exemplaar in de hand luistert ze naar conversaties, observeert hen vanuit een ooghoek.

Sylvia spreekt vloeiend Frans. Als kind ging ze altijd op vakantie naar Frankrijk. Dat gebeurde vaak twee keer per jaar. Op de basisschool had ze een vriendinnetje, Lisette. Haar moeder is Française. Bij haar thuis spraken ze Frans. Al snel pikte Sylvia de taal op. Later op het vwo perfectioneerde ze haar taalvaardigheid en volgde daarna meer cursussen. Lisette is sinds de basisschool haar hartsvriendin. Samen spreken ze altijd Frans, gewoon omdat het zo groeide.

Het plat Amsterdams achter haar overvalt Sylvia. Ze reikt onopvallend naar een pak koffie, terwijl ze opzij kijkt. Een man vol tatoeages en met een bierbuik beveelt zijn over-geblondeerde eveneens getatoeëerde metgezel bier in te laden. De vrouw draait zich met een ruk om, waarbij haar borsten bijna uit haar extreem lage shirtje wippen. De dame is het er niet mee eens, maar al mompelend gehoorzaamt ze, haar karretje woest voor zich uit rossend. Sylvia lacht zachtjes en vervolgt haar weg.

Ze komt aan in luilekkerland, de etenswaren. Hier neemt ze de tijd voor. Watertandend struint ze langs de schappen. De keuze is overweldigend. Ze besluit rata-touille met lamsvlees te maken voor twee dagen. Lekker makkelijk voor morgen. Op naar het brood. Het gebak knipoogt naar haar. Ach, wat maakt het uit, denkt ze. Ze is de laatste maanden aardig afgevallen. Ze kan het hebben. De chocoladetaartjes roepen het hardst.

Na het afrekenen aarzelt ze even bij de uitgang vlak voor Veloce Caffè. Haar maag knort. Resoluut zet ze het karretje weg. Ze neemt plaats aan het enige vrije tafeltje met een ruim belegd stuk stokbrood en een geurend hete koffie. Achteloos leunt ze achterover. Een been over de andere geslagen. Het geroezemoes, gekletter van borden en bestek laat ze op zich inwerken. Dit is beter dan de krekels. Ze snapt niet hoe mensen dagen achtereen op een luie stoel kunnen doorbrengen. Ze zou knettergek worden.

Langzaam kauwend op een hap van haar broodje bekijkt ze alle tafeltjes onderzoekend. Ze ontdekt het gezin dat twee huizen verderop in haar straat een vakantiehuis huurt. Vader, moeder en hun twee luidruchtige tieners. Vader probeert de pubers die hardhandig ruzie maken te bedaren. Moeder is zich niet bewust van haar omgeving. Ze is volledig verdiept in haar mobiel. Ze leest, fronst en typt driftig antwoorden. Haar lippen in een smalle streep. Een hand gaat door haar korte asblond geverfde haar.

Sylvia slaat bedachtzaam gade hoe de man de aandacht trekt van zijn vrouw. Verschrikt heft de vrouw haar hoofd op van haar bezigheden. Met een schuldige blik legt ze haar telefoon op tafel. Ze verheft haar stem. Het

effect is verbluffend. De kinderen kalmeren opvallend snel. Jammer dat ze van deze afstand niet kan horen wat de vrouw zei. Het gezin intrigeert haar. Ze besluit zichzelf later voor te stellen.

Na de zorgvuldige bereiding van haar maaltijd kan Sylvia niets anders doen dan afwachten tot het gaar is. Om de tijd te doden besluit ze het terrein rond haar vakantiehuis aan een inspectie te onderwerpen. Met belangstelling volgt ze hagedissen die weg floepen. Sambal zou het hier een speeltuin vinden. Haar lippen krullen zich in een verlangende glimlach. Was hij maar hier, haar geliefde kater.

Luide stemmen lokken haar naar de scheiding van de terreinen. Voorover geleund met haar handen op haar dijken gluurt Sylvia door een gat tussen de coniferen naar haar burens. Het oudere echtpaar is het niet met elkaar eens. Waarover is haar niet duidelijk. Ze staan te ver weg om de conversatie op te vangen.

Haar verwoede luisterpogingen en mijmeringen spat-ten uiteen door het woeste geblaf van de op haar afstor-mende hond. Van schrik wankelt ze en valt achterover. Betrapt! Snel krabbelt ze overeind en stuift naar het huis. Ze spreekt zichzelf bestraffend toe. Haar gedrag is on-professioneel. Ze vraagt zich af waar ze mee bezig is. Zich vervelen, beseft ze.

“Madame?” roept haar buurvrouw.

Sylvia krimpt ineen. Ze moet met de billen bloot.

“Ja?” antwoordt ze quasi onnozelen. Ondertussen loopt ze naar waar het lage hek hun terreinen scheidt. Met een flauwe glimlach knikt ze naar haar buurvrouw.

“Wat gebeurde daar?” vraagt de buurvrouw haar argwanend opnemend.

“Eh, ik hoorde stemmen. Harde stemmen. Ik vroeg me af wat er aan de hand was. Ik maakte me zorgen.”

“Dat hoeft niet, hoor. Wij waren het. Niets aan de hand. Een kleine schermutseling.”

“Gelukkig. Blij dat te horen. Excuses voor dit voorval. Het zal een beroepsdeformatie zijn.”

“Hoezo?” Verbaasd staart de dame haar aan.

“Ik ben rechercheur van beroep,” meldt Sylvia, “waarvoor ik nogal wantrouwig ben. Door de heg kon ik de situatie niet inschatten.”

“Fijn om te weten. Een veilig gevoel iemand zoals jij naast ons te hebben.” Met een opgeluchte glimlach vervolgt ze: “Wij zijn Claude en Henriette Brunard. Mocht je iets nodig hebben, vraag het gerust.”

“Dank je wel. Mijn naam is Sylvia Pronk.” Ze steekt haar hand over het hek uit naar Henriette. Een stevige handdruk vertelt dat haar zonde vergeven is.

“Ga maar gauw terug naar je maaltijd. Het ruikt verrukkelijk.” Met een zwaai neemt Henriette afscheid. Ze draait zich terug naar Sylvia. “Heb je zin om straks langs te komen voor een aperitief?”

“Dat lijkt me gezellig.” Sylvia reageert enthousiast. Ze ziet direct de mogelijkheid haar buurvrouw uit te horen over het gezin naast haar. Alleen moet ze oppassen dat ze geen verhoortechnieken toepast. Het is haar vaak onder de neus gewreven dat ze moet leren normaal te praten. Ze oefent haar gesprek onderweg naar binnen.

“Verdikke, wat is dat moeilijk,” fluistert ze tegen zichzelf. Elke dag mensen verhoren is een tweede natuur. Ergens over bomen met vrienden niet. Ze woont tenslot-

te alleen met haar Sambal. Niet dat ze niet met haar kater keuvelt, maar dat is anders.

Cas is niet altijd blij met haar. Volgens hem behandelt ze hem regelmatig als verdachte. Het is toch niet zo gek te willen weten wat hij overdag doet en wanneer? Het is de manier waarop, meldde hij. Ze haalde haar schouders verbaasd op. ‘To the point’ vragen stellen, voorkomt verwarring, vond ze. Hij lachte haar recht in haar gezicht uit.

Een douche en een vlot zomerjurkje later stapt Sylvia de tuin van Henriette in. Langzaam begeeft ze zich naar het terras waar het stel op haar wacht. Tersluiks werpt ze een blik in de tuin van de familie met de tieners. De kinderen ravotten in het zwembad. De ouders zitten in de schaduw. Vader houdt zijn kroost in de gaten. Moeder wrijft door haar asblonde pieken, haar ogen gefixeerd op haar mobiel.

Henriette en Claude begroeten Sylvia vrolijk vanuit de luxe loungeset die in de schaduw onder een veranda staat. De bougainville klimt aan beide zijden fleurig tegen de randen op. Potten met bloeiende planten staan her en der op het terras. De hond rent kwispelend op Sylvia af, alsof ze elkaar al weken kennen. Automatisch gaat haar hand door de vacht van het beest.

“Hij heeft je al geaccepteerd,” lacht Henriette. “Je houdt van dieren. Dat kan niet anders.”

“Ja, zeker weten. Zelf heb ik een kat. Met mijn beroep heb ik geen tijd voor een hond.”

“Ga zitten.” Henriette wijst op een lege stoel. “Wat kan ik voor je inschenken?”

Sylvia bekijkt het aanbod op de tafel. "Een pastis, graag. Lekker fris met dit warme weer."

"Mijn idee," antwoordt Henriette knikkend. Ze pakt de fles, schenkt het drankje voor hen allemaal in en voorziet elk glas van ijsklontjes. Het water mag Sylvia er zelf aan toevoegen. De kan wordt haar met een brede glimlach toegeschoven.

Sylvia bekijkt de kwieke Henriette onderzoekend. Een dame op leeftijd die zich goed verzorgt. Keurig gekapt donker geverfd haar, gebruide ledematen, licht aangezette lippen. Haar zomerjurk is van een goede kwaliteit. Haar leren sandalen met hakje verbazen haar het meest. Verstandige schoenen liggen meer in de verwachting.

"À la tienne!" Henriette klinkt haar glas tegen de hare. Claude heft zijn glas.

"Ja, proost," kan Sylvia niet nalaten lachend te uiten.

"Rare taal dat Nederlands," giechelt Henriette.

"We praten verder Frans, hoor."

"Fijn, dan kunnen we elkaar tenminste verstaan." Claude knikt tevreden. Zijn ogen twinkelen olijk achter zijn bril. Het valt Sylvia op dat hij al zijn haar nog heeft. Prachtig, zo'n witte kop met haar, vindt ze. Keurig geknipt, net als Henriette. Goedkeurend gaan Sylvia's ogen over Claude's doorleefde markante kop, bruin gebrand door de zon.

"Maken die burenen niet te veel herrie voor jullie?" Sylvia maakt een hoofdbeweging naar de gillende tieners in het zwembad.

"Ach, het valt mee. Zolang ze geen ruzie maken."

"Nou, volgens mij doen ze dat best vaak."

"Als die moeder eens haar mond opentrok. De vader kan ze niet aan. Zodra zij een schreeuw geeft, worden ze

opeens rustig. Maar ja, dat gegil van haar is verre van prettig. Meestal volgt daarna een ruzie tussen vader en moeder.” Henriette haalt haar schouders op.

“Ze is volledig verdiept in haar mobiel in plaats van op haar koters te letten.”

“Ja, dat is altijd zo. Ze merkt niet op dat de kinderen vervelend zijn of ruzie maken. Tot vader eindelijk haar hulp inroept. Dan ontwaakt ze uit een soort trance, gooit haar telefoon op tafel en schreeuwt hun namen. Net een speenvarken. Ik versta er niets van. Het werkt, het geruzie eindigt meteen.”

“Vermoeiend, lijkt me.”

“Tja, het is voor een paar weken. Dan komen er weer anderen.” Henriette heeft haar zin nog niet uitgesproken of er volgt een schreeuw.

“Hé! Laurie, Vincent. En nu rustig! Dat gegil moet eens over zijn.”

Het geplons en het overmatig hard stemgeluid van beide pubers stopt abrupt. Gevolgd door de brommende, doordringende stem van de echtgenoot.

“Jeetje, Francine, ik schrik me rot. Kon je niet even waarschuwen.”

“Nee, Huub. Het werd tijd dat jij je ermee bemoeit. Dat deed je niet, dus moest ik het opknappen.” Met vlamme ogen kijkt Francine Huub aan. Gedrieën staren Henriette, Claude en Sylvia sprakeloos hun kant uit.

“Zo gaat dat altijd,” fluistert Henriette. Claude knikt ter bevestiging. Hij is een man van weinig woorden. Sylvia glimlacht. Ze vermoedt dat het niet makkelijk is om er een woord tussen te krijgen bij Henriette. Behalve bij onenigheid, zoals eerder.

“Nu weet ik tenminste hun namen.” Sylvia lacht zachtjes.

Huub en Francine verdwijnen naar binnen. De ruzie wordt voortgezet, niet meer te verstaan voor Sylvia. De kinderen zwemmen bijna geluidloos verder.

Henriette haalt wat knabbeltjes voor bij de borrel. Het lukt Sylvia wonderwel een gesprek aan te knopen zonder het stel de duimschroeven aan te draaien. Ze komt aan de weet dat de luidruchtige familie nog een week in het huis ernaast zal vertoeven. Blij met het behaalde resultaat gaat ze na een paar glaasjes pastis licht aangeschoten terug naar haar eigen vakantieplek om van haar maaltijd te genieten.

Laat op de avond struint Sylvia over haar terrein. De waarschuwing in haar achterhoofd houdend over eventuele wilde zwijnen luistert ze aandachtig of ze verdachte geluiden bespeurt. Haar gedachten dwalen af. Ze mist Sambal en Cas. Toch weigert ze Cas te bellen. Ze zou zich in de kaart laten kijken. Hij hoeft niet te weten hoe ze zich voelt. Dat maakt haar alleen maar kwetsbaar. Dat wil ze niet nog een keer meemaken. Niet met Cas. Vastberaden zet ze hem uit haar gedachten en concentreert zich op haar omgeving.

Bij de poort aangekomen hoort ze een harde stem. Ze buigt over de poort heen om te zien wie het is. In het flauwe licht van de lantaarnpaal staat Francine met haar mobiel aan haar oor, driftig gesticulerend. Ze komt haar richting uit. Schielijk verdwijnt Sylvia achter de dichtstbijzijnde struik.

“Oké, dan ontmoet ik je morgenochtend om tien uur op de markt in Le Muy.”

Henriette vertelde Sylvia dat in Le Muy elke zondag een grote markt is met fantastische verse producten. Sylvia gniffelt. Daar wil ze zeker heen. Én een spannende ontmoeting waar ze meer van wil weten.

“Ja, ja,” hoort ze Francine ongeduldig woorden herhalen, “bij dat café op de hoek met die live muziek. Ik zie je daar.” Ferm drukt Francine de beller weg. Met grote stappen gaat ze terug naar haar vakantiehuis.

Dat wordt morgenochtend vroeg de markt op, besluit Sylvia. Haar doel is gesteld.